

ĐÀO HIẾU
TRUYỆN VỪA

NỮ QUÁI

nhà xuất bản
HOÀI NIỆM

NỮ QUÁI

Tác giả: **Đào Hiếu**

Tiểu thuyết

Hoài Niệm xuất bản

Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **daohieuvn.wordpress.com**

Cương trình tivi chiều chủ nhật chiếu lại một trận bóng đá buồn tẻ. Duy nhìn sững vào màn ảnh nhỏ, cố quên đi khuôn mặt đẫm máu của cô gái trên đường phố. Mặt úp xuống đất, tóc sỗ tung, đôi xăng-đan quai trắng văng ra và hai bàn chân tái mét phơi trần giữa nắng chói chang. Mẹ kiếp, tai nạn giao thông có khi cũng như một nước cờ đi lầm, một đường chuyền không chính xác trong bóng đá. Nếu cô gái chọn một vị trí khác để băng qua đường có lẽ chiếc Honda 67 xoáy nòng quỹ quái kia đã không phóng vào người cô rồi đâm vào gốc cây. Chiếc xe gãy gập, tên đua xe bị bắn tung lên như quả banh da và rớt xuống đất, xì hơi, xẹp lép. Một thằng nhóc trạc mười sáu mười bảy tuổi. Một cơn điên tốc độ. Một sự rùng mỡ ngu xuẩn.

Và hai mạng người.

Trung úy Duy tắt tivi. Các đồng đội anh đang đánh cờ tướng trên băng ghế đá nên chẳng ai để ý. Duy bỏ vô phòng.

Anh ngủ được một giấc ngắn và tỉnh dậy trong bóng tối của một căn phòng đầy muỗi. Tắm xong, Duy vừa định đi ăn cơm chiều thì chuông điện thoại reo. Lại thêm một tai nạn giao thông khác. Khi Duy đến nơi thì chiếc xe du lịch đang bốc cháy. Người bu đông nghẹt hiện trường. Cô dâu bị xé rách áo cưới và đánh bầm mặt. Chú rể thì chảy máu mũi, phải dùng khăn tay bịt vết thương. Những cánh hồng đỏ chói tung tóe trên mặt đường, bị đám đông dày nát. Cô dâu ôm mặt khóc. Mọi người nháo nhác tìm cách đưa các nạn nhân đi bệnh viện. Giao thông bị tắc nghẽn. Chỉ khi xe cứu hỏa đến thì đám đông mới dẫn ra. Người ta thắc mắc:

- Chẳng lẽ một cô dâu xinh đẹp mong manh như thế lại là tình địch của "nữ quái xa lộ" sao?

Tình địch quái gì, Duy nghĩ thầm, anh quá rành tay nữ quái này. Và cả con mẹ sồn sồn ngồi phía sau. Một băng đâm thuê chém mướn chuyên

nghiệp. Có điều là lần này nữ quái quá táo bạo và chơi ngông: Mặc áo bà ba màu xanh kệt, quần xoa đen, hiền lành như cô thôn nữ, vậy mà cưỡi chiếc xe 250 phân khối dềnh dàng, án ngữ trước đầu chiếc xe hoa, chìa thẳng khẩu AK bá xếp, ra lệnh:

- Tất cả xuống xe!

Con mẹ sồn sồn ngồi phía sau nhào tới, vung quyền cước dấm đá lia lịa vào cô dâu bé bỏng, đánh dạt cả chú rể. Trước họng súng đen ngòm, mọi người lấm lét nhìn trận đòn thù.

o

Mười giờ sáng hôm sau, Vân đến tìm trung úy Duy tại trụ sở Đội cảnh sát giao thông, nước mắt ràn rụa:

- Anh đến bệnh viện với em ngay bây giờ.

- Chuyện gì vậy?

Vân không trả lời, đạp máy xe và trao tay lái cho Duy. Duy vọt ra đường. Người đi như những quân cờ đen kịt trên đường phố. Xe, pháo, mã... và những con chốt sẵn sàng bị hy sinh nếu một kẻ nào đó liều lĩnh hoặc ngu dốt, hoặc không chấp hành luật giao thông.

Vân gục đầu vào vai Duy, khóc tức tưởi. Duy đâm cẩu:

- Thì em phải nói cho anh biết chuyện gì chứ!

- Sáng nay ba chở má đi làm, gặp một chiếc xe, phun khói đen kịt cả đường phố. Khói xe phụt thẳng vào mặt ba. Mắt ba cay xé, tay lái loạng quạng. Một chiếc du lịch từ phía sau húc tới. Má ngã xuống, đập mặt vào lề đường...

Hai người đến bệnh viện, đi thẳng tới phòng cấp cứu.

Người đàn ông trạc năm mươi tuổi ngồi ủ rũ trước cửa phòng, mặt mày, quần áo phủ một lớp bồ hóng đen nhem. Vân và Duy ngồi xuống cạnh ông.

- Má sao rồi, ba? Vân hỏi.

- Chưa biết. Người đàn ông nói và dùng ngón tay chùi khói đen bám quanh mi mắt.

Duy muốn nói một câu nào đó nhưng anh lúng túng như một đứa con nít. Cuối cùng Duy đứng lên:

- Thưa bác, bác hãy về nghỉ đi, để chúng con trực ở đây. Có gì con sẽ điện thoại về nhà cho bác hay.

Người đàn ông ngừng nhìn Duy bằng đôi mắt âm đạm. Cái dáng cao lớn linh hoạt hàng ngày biến đâu mất chỉ còn lại một hình bóng ủ rũ, trầm lặng và mệt mỏi.

Khi ông đi rồi Vân lại khóc.

Duy ôm người vợ sắp cưới vào ngực mình. Vân nhắm mắt lại, mặt đầm ướt.

Người bác sĩ trong phòng cấp cứu bước ra, nhìn sững cô gái trẻ. Nhưng Vân đã thiếp đi, không nhìn thấy ông. Chỉ có Duy đón nhận đôi mắt tuyệt vọng ấy của người thầy thuốc. Nó làm anh kinh hoàng, tay chân bủn rủn.

o

Suốt những ngày sau lễ an táng, Duy lui tới thường xuyên nhà Vân. Cô nằm thêm thiếp trên giường, còn ông Trí, cha Vân thì cứ đi lẩn thẩn trong vườn hoa, ngẩn ngơ nhìn trời rồi lại ngồi hàng giờ ngắm một khóm tường vi đã tàn héo.

Duy làm việc ở cơ quan cũng thất thường và anh trở nên gặt gỏng, cau có, nhưng đồng đội cũng thông cảm, không trách móc.

Buổi tối hôm đó anh đi ngủ vào khoảng 9 giờ. Nhưng đến nửa đêm thì anh bị dựng đầu dậy:

- Báo cáo trung úy, có một tai nạn giao thông khá đặc biệt vừa xảy ra cách đây nửa tiếng đồng hồ.

Duy nói như nạt:

- Các anh tự giải quyết lấy cũng được. Tại sao cái gì cũng tôi?

- Nhưng vụ này không đơn thuần là một tai nạn giao thông mà gần như là một vụ khủng bố. Kẻ bịt mặt đã chặn một chiếc xe tải, bắn bể lốp xe và bỏ đi.

Duy ôm lấy cái đầu đang nhức buốt của mình, kêu lên:

- Thôi, thôi! Mặc xác cái thằng bịt mặt khi gió ấy đi. Đó là chuyện của cảnh sát hình sự. Còn tôi, tôi không cần biết nó là ai.

Nó là ai? Chính lương tâm nghề nghiệp đã buộc trung úy Duy phải trằn trọc thâu đêm vì câu hỏi đó. Khi các đồng đội của anh vừa ra quân đi đến hiện trường thì anh thấy hối hận vì sự gắt gỏng của mình. Bình tĩnh suy nghĩ lại, Duy thấy sự xuất hiện của tên khùng bố bịt mặt là một hiện tượng rất lạ lùng. Tại sao hẳn lại bịt mặt? Hành động bắn bể lốp xe chỉ có thể là thủ đoạn của băng Nữ Quái Xa Lộ nhưng tên này lâu này từng ngang nhiên hành động một cách táo bạo, kể cả ban ngày.

Nửa giờ sau anh nhận được tin báo là tên khùng bố đã tẩu thoát bằng xe 250 phân phối, không để lại một dấu vết nào tại hiện trường. Còn người tài xế xe tải thì ngất xỉu dưới gốc cây cách hiện trường khoảng 40 mét. Cảnh sát giao thông đã đưa ông vào bệnh viện cấp cứu.

Sáng hôm sau đích thân Duy vào bệnh viện gặp người tài xế. Ông ta trông rất tỉnh táo.

- Nó đánh ông bằng dụng cụ gì?
- Nó không đánh. Chỉ chụp lên mũi tôi một cục bông gòn và tôi mê đi.
- Thế nó đã lấy của ông những gì?
- Không lấy gì cả. Tiền bạc giấy tờ, và cả đồng hồ, chiếc nhẫn vàng 24k hai chỉ đeo ở ngón tay vẫn còn nguyên.

Duy hỏi:

- Nó bịt mặt bằng cái gì?
- Một túi vải đen trùm đầu, khoét hai lỗ mắt.
- Nhưng nó là đàn ông hay đàn bà?
- Tôi không rõ. Vì nó ăn mặc thùng thình, toàn đen, cái túi vải trùm đầu chụp xuống tận vai nên không biết tóc dài hay tóc ngắn.
- Thế còn giọng nói?

- Nó không nói gì cả. Nó đi chiếc Honda 250 phân khối, vượt lên qua mặt tôi, tay trái cầm lái, tay phải chia khẩu súng AK búa xếp bắn nổ lốp xe trước của tôi và buộc tôi dừng xe lại. Sau đó nó bắt tôi xuống xe nằm úp mặt xuống đường. Nó chụp vào mặt tôi một cục bông gòn lớn. Vậy là tôi mê đi.

Duy ôn lại một số chi tiết đáng chú ý mà người tài xế vừa cung cấp. Chiếc Honda 250 phân khối, khẩu AK búa xếp. Anh hỏi:

- Nó cao hay thấp?

- Thấp, to ngang.

Nữ quái xa lộ khá to con nhưng mà... Đúng rồi! Rất có thể vì ăn mặc thùng thình và cái túi vải trùm đầu đã làm cho cô ta có vẻ lùn chằng?

Tuy nhiên Duy vẫn hướng cuộc điều tra sang một ngã khác. Anh hỏi tài xế:

- Xin lỗi ông nhưng ông có gây thù oán gì với ai không? Chẳng hạn như nợ tiền, nợ tình, hay tranh chấp nhà cửa, hay cạnh tranh nghề nghiệp?

Tài xế cười hiền lành, hàng ria con kiến nhếch lên một cách ngây ngô. Anh ta lắc đầu:

- Không có. Tui chở heo cho công ty thực phẩm. Nhà tuy nghèo nhưng vợ chồng đang hoàng, có thù oán gì với ai đâu.

- Ông mua heo ở đâu?

- Bình Chánh và Củ Chi.

- Ông có ép giá hay tranh mỗi với ai không?

Tài xế che miệng, ho khúc khích mấy tiếng:

- Không có. Chuyện mua bán là chuyện của các trạm thu mua tại địa phương, tôi chỉ đến và chở hàng về công ty thôi.

Duy rút bao thuốc, mời tài xế một điếu và cười cười nói một cách chân tình:

- Tài xế các ông người nào cũng đào hoa lắm. Đi tới đâu cũng có bồ nhí phải không?

Tài xế nhìn ra cửa sổ.

- Chuyện đó cũng có chút chút. Khi có tiền cũng vô quán bia vui vẻ chút xíu, qua đường thôi chớ có đụng chạm gì với ai đâu.

Duy nói:

- Vừa rồi có một vụ đánh ghen rất đặc biệt. Một người đàn ông đã có vợ đang hoang nhưng lại lừa một cô gái trẻ để đám cưới. Thế là bà vợ biết được, âm thầm theo dõi và thuê một băng đâm thuê chém mướn, chặn đường xe hoa hành hung cô dâu lẫn chú rể rồi đốt xe.

Tài xế cười:

- Chuyện đó tôi có đọc báo. Có phải anh muốn nói vụ Nữ Quái Xa Lộ không?

- Đúng là vụ đó. Báo có đăng cả hình nữ quái xa lộ. Ông có nhận ra một nét tương đồng nào giữa nữ quái và tên bịt mặt không? Như dáng đi chẳng hạn, có vẻ đàn bà không?

- Lúc đó tôi sợ quá, cũng chẳng để ý.

- Nhưng ông có chắc là nó đi chiếc Honda 250 phân khối màu xám?

- Đúng là màu xám.

- Và khẩu AK bá xếp?

- Đúng vậy.

Duy đứng dậy, bắt tay tài xế và nói:

- Cảm ơn ông. Tôi hy vọng sẽ tìm ra thủ phạm một ngày gần đây. Chúc ông khỏe.

Trung úy Duy bước ra khỏi phòng với quyết tâm bắt cho được nữ quái xa lộ.

Bãi xe phế thải là một khu vực rộng lớn nằm khuất sau một rừng tràm bông vàng rậm rạp kề cận xa lộ. Tối đến, bãi để xe âm u như một nghĩa địa bỏ hoang lộ nhô những nhà mồ đổ nát xưa cổ và bí ẩn. Ngọn lửa được nhóm lên giữa khoảng đất như cái lòng chảo giữa các khối sắt rỉ sét. Ánh sáng màu da cam mọc lên từ khoảng đất đen đầy cát sạn như một nhánh san hô rực rỡ, lắc lay, chập choạng trong cơn gió vi vút.

Tám chiếc xe gắn máy cao tốc từ 90 đến 250 phân khối, đủ kiểu cọ, màu sắc, dựng chầu đầu vào nhau như những con quái thú đang rình mồi. Bảy thằng nhóc tuổi từ mười sáu đến hai mươi đứng dạng chân quanh đống lửa theo đủ mọi dáng vẻ nghênh ngang của các nhân vật trong phim cao bồi. Vắt vẻo trên đầu một chiếc xe du lịch móp méo là một người đàn bà ngoài ba mươi tuổi, đẹp sắc sảo, tóc bay hoang dã trong cơn gió thốc. Với bộ cánh giản dị một cách cầu kỳ: áo bà ba màu xanh két, quần xoa đen, nữ quái xa lộ đã tạo cho mình vẻ quyến rũ riêng của một con rắn hổ mang cái, vừa đài các vừa dân dã, bụi đời. Hình ảnh của nữ quái là sự hài hòa giữa vẻ uyển chuyển mềm mại của một con rắn và vẻ hung bạo bí ẩn của một con sư tử cái. Cô ta bẻ cong chiếc roi mây trên tay, bật nó trong khoảng không như bật cái cung, tạo ra những âm thanh man rợ. Xuất thân là hoa hậu Cần Thơ nhưng lại không gặp may trong đường tình ái, nữ quái đâm ra thù ghét đàn ông và thù ghét đời. Đám hung thần choai choai đang đứng trước mặt cô ta là lũ em út được thu nạp rải rác trên đường phố. Chỉ sau một vài đường rượt đuổi, lạng lách gầm thét trên đường phố là nữ quái có thể xác định được "trình độ" của tay đua và lập tức hấn được kết nạp vào băng này. Bọn hung thần nhóc con coi cô ta như một bà chúa. Hoàn toàn không dùng võ nghệ với đám đàn em nhưng vũ khí của nữ quái là đôi mắt đen hơi xếch một chút và cái miệng cười chết người kia. Lũ nhóc quỳ mọp dưới chân,

thần phục ngọn roi mây mảnh mai mà cực kỳ tàn nhẫn. Khi nữ quái nổi giận, không một đứa nào dám ngửa mặt nhìn lên. Ngọn roi mây vun vút như tiếng phun nọc độc phì phì của con hổ mang chúa King Cobra nổi tiếng. Khẩu AK bá xếp nữ quái chỉ dùng khi lâm trận, còn đối với bọn đàn em có khi cô chỉ dùng một cái quắc mắt.

- Trăng sắp lên. Hôm nay chị Hai cần làm thịt một gã đàn ông khá to con đi xe Crystal 115 phân khối. Gã có võ. Ai dám đi, bước qua bên trái.

Lập tức ba tên nhóc tiến tới phía nữ hoàng của chúng. Hai tên khác vừa định bước lên thì nữ quái nói:

- Đủ rồi! Đáng lẽ một mình chị Hai trị nó cũng được nhưng trận này chị Hai muốn coi tụi bay làm ăn ra sao.

Một trong ba tên hỏi:

- Hẳn là ai vậy, Chị Hai?

- Không biết. Và không cần biết. Chúng ta chỉ làm theo đơn đặt hàng. Chú ý nhận dạng: Đi xe Crystal 115 phân khối, biển số 0001, người cao lớn, tóc dài, mặt sần sùi, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng hai lượng, tay trái đeo một chiếc lắc một lượng vàng 24k. Hai món đó không có trong đơn đặt hàng nhưng lệnh phải tịch thu. Nghe rõ?

- Rõ.

Nữ quái nhảy xuống đất, ném cây roi cho một tên đứng gần đồng lửa cất rồi thót lên chiếc mô tô quen thuộc. Bốn chiếc xe gầm rú rồi vọt ra khỏi bãi, tiến ra xa lộ. Chuyển ra quân này nữ quái không có gì hấp tấp vì phải chờ con mồi đi ăn sinh nhật về mới bám theo. Đến góc đường Trần Quốc Thảo và Ngô Thời Nhiệm là ra tay.

Mọi việc diễn ra đúng như kế hoạch. 22 giờ 35 phút một người đàn ông đi xe Crystal 115 từ trong một biệt thự sang trọng chạy ra, tốc độ vừa phải. Ông ta theo đường Ngô Thời Nhiệm chạy về hướng Trần Quốc Thảo và sắp rẽ về hướng chợ Nguyễn Văn Trỗi, Nhưng ba tên quái xế đã rú ga vọt lên. Một tên cúp đầu xe, hai tên còn lại kèm sát hai bên hông. Hai con dao lê nhọn hoắt. Người đàn ông sững sờ trong giây lát rồi tắt máy xe, bình tĩnh bỏ chìa khóa vào túi. Bằng một động tác cực nhanh, hai tay ông gạt hai

lưỡi lê và nhảy xuống đất. Hai tên quái xế đã hiểu rõ địch thủ từ trước nên thận trọng tiến tới.

Trong bộ trang phục quen thuộc: áo bà ba xanh kệt, quần xoa đen, nữ quái ngự trên chiếc mô tô màu xám của mình khoanh tay nhìn trận đánh. Thấy con mồi chống trả quyết liệt và có hiệu quả nàng bèn huýt sáo một tiếng, tức thì tên thứ ba nhào tới giáp chiến. Nữ quái ngửa mặt cười, nhìn mảnh trăng non đã chệch về phía Tây và khoái trá rút bao Dunhill xanh ra châm một điếu.

Ngay lúc ấy đèn pha từ hai đầu đường rọi sáng trưng. Hai chiếc xe cảnh sát từ hai đầu phóng nhanh tới, thẳng gấp, chặn hai đầu, cô lập trận địa. Nữ quái ném điếu thuốc và chụp lấy khẩu Ak bá xếp đang gác ngang trên đui.

Nhưng từ sau gốc cây, một bóng đen đã phóng ra. Bằng một cú chặt thiện nghệ trung úy Duy đã vô hiệu hóa được cánh tay cầm súng của nữ quái, đá khẩu súng văng xuống đường. Nữ quái bay người lên khỏi xe, đáp xuống giữa lộ. Duy vừa nhào đến chụp khẩu súng thì nữ quái đã xoay người như một cơn lốc. Gót chân trái của người đẹp lướt qua chót mũi của anh, gần như cùng lúc gót chân phải bay tới trúng ngay quai hàm làm Duy lão đảo. Anh không nỡ đánh phụ nữ nên cố gắng né tránh, nhưng chỉ một phút sau anh đã khoá được tay đối phương.

Lợi dụng lúc đánh nhau, một trong ba tên nhóc đã nhảy lên xe rú ga đâm thẳng vào vòng vây, tẩu thoát. Hai tên còn lại đều bị bắt.

Sáng hôm sau Duy gọi nữ quái lên phòng của mình và anh vô cùng ngạc nhiên khi đối diện với một người đàn bà trẻ đẹp, có cái nhìn hoang dã và quyến rũ.

- Lúc nào chị cũng mặc bà ba à?
- Tôi mặc cái gì tôi thích.
- Kể cả bộ quần áo vải xô thùng thình và cái túi vải chụp trên đầu như đảng viên KKK?
- Tôi rất ghét bọn kỳ thị chủng tộc Ku Klux Klan.
- Nhưng lại sao nhìn tôi ông lại liên tưởng đến bọn 3K?

- Chắc chị chưa quên tên khủng bố bịt mặt đã gây án cách đây không lâu mà báo chí có tường thuật. Chúng tôi đã có đầy đủ tư liệu quý giá về tên này. Vâng, rất nhiều. Trong đó có vài chi tiết đáng chú ý như chiếc Honda 250 phân khối và khẩu Ak bá xếp...

Duy nhìn thẳng vào mặt người đàn bà để quan sát phản ứng của y thị nhưng chỉ gặp một cái nhìn diều cợt và một nụ cười tươi tắn. Anh bàng hoàng nhận ra nữ quái có hàm răng tuyệt đẹp và một nét môi mềm mại.

Lẽ nào người đàn bà quyến rũ này lại có lúc che giấu nhan sắc của mình bằng một túi vải trùm đầu?

Một anh công an đến đánh thức Duy dậy ngay trên giường cá nhân. Duy mở mắt thấy ánh nắng chói chang ngoài khoảng sân rộng. Đồng hồ trên tường chỉ tám giờ kém năm phút.

- Anh có điện thoại.

Duy bước nhanh ra khỏi phòng. Giọng nói của Vân bên kia đầu dây:

- Anh có biết hôm nay là ngày gì không?

Một cái hẹn nào đó mà mình đã quên chẳng? Duy liếc nhìn tấm lịch treo tường ngay phía trên bàn điện thoại. Hôm nay là chủ nhật. Chẳng lẽ lại là sinh nhật của Vân?

- Xin lỗi em, trí nhớ anh tồi quá.

- Thế thì anh hãy đến đây gấp đi.

Vân cúp máy. Và ngồi chờ. Ông Trí, cha Vân vừa thắp hương trên bàn thờ, đang đứng trầm ngâm nhìn ảnh người vợ trẻ. Sau đó ông đi ra vườn hái hoa gom thành một bó lớn đủ màu sắc rực rỡ.

Lát sau Duy lái chiếc Jeep cũ kỹ của anh đến, Vân ra mở cổng cho xe chạy thẳng vào trong sân. Duy xuống xe, chào ông già vợ tương lai. Ông Trí nói:

- Hôm nay là một trăm ngày mất của má con Vân, cháu có thể đi với bác được không?

- Cháu đã sẵn sàng. Mời bác lên xe.

Vân đem nhang đèn từ trong nhà ra. Ông Trí trao bó hoa cho Duy cầm rồi đi lại góc nhà lấy một cái bình tưới nhỏ. Ông là người sau cùng lên xe. Người giúp việc mở cổng cho chiếc xe đi ra.

Xe chạy trên xa lộ, hướng về phía Thủ Đức. Duy nói:

- Con thấy bác có vẻ ốm quá, bác có ngủ được không?

- Bác ngủ ít. Bác rất nhạy cảm với môi trường xung quanh. Thường khoảng ba giờ sáng là xe chạy ngang nhà. Xe khách liên tỉnh, xe xích lô máy, xe tải... gầm rú suốt đến sáng. Không cách gì ngủ lại được.

- Như thế có lẽ bác nên lắp thêm cửa kính trong phòng ngủ để ngăn tiếng động.

Vân nói:

- Em cũng đã nghĩ đến chuyện đó nhưng ba lại thích thoáng khí và không chịu được máy lạnh.

Ông Trí nói:

- Lát nữa lên nghĩa trang cháu sẽ gặp một ông già rất lạ. Ông ta là người giữ nghĩa trang, lớn hơn bác năm tuổi. Vợ con chết hết. Ông ta đến ở tại nghĩa trang vừa canh gác vừa được gần gũi với những người thân. Có lẽ một ngày nào đó bác cũng sẽ về ở chung với ông ta. Ở đó yên tĩnh và không khí rất trong lành.

Duy thẳng gấp xe lại, ngay sau đó một chiếc xe tải. Đường bị kẹt. Vì một tai nạn giao thông nào đó trên đường. Chiếc xe tải đang trước có vẻ sốt ruột, tài xế nhấn ga từng chập và mỗi lần như thế khói đen từ trong ống "pô" phụt ra, phun thẳng vào mặt ba người ngồi trên chiếc xe jeep mui trần. Ông Trí ôm lấy mặt ho sù sụ. Vân đưa cho ba chiếc khăn tay của mình còn cô thì lấy cái mũ vải chụp lên mặt. Duy bịt mũi bằng hai ngón tay. Khi khói vừa tan đi thì chiếc xe tải lại nhấn ga và cái trò chống đỡ lúc nãy lại tái diễn. Nó lập lại năm lần như thế thì đường được khai thông. Ông Trí bảo Duy:

- Cố gắng qua mặt nó đi, không thì chết ngạt.

Duy nhấn ga. Nhưng không qua được. Chiếc xe tải phía trước cứ đi nghênh ngang giữa lộ. Những xe gắn máy hai bánh cũng cố gắng vượt lên, qua mặt chiếc xe tải, tạo ra một cảnh hỗn loạn. Và chiếc xe tải vẫn thản nhiên phun khói mù mịt. Sau ba bốn lần thử qua mặt nó không thành công, ông Trí bảo Duy:

- Cháu dừng lại đi.

Duy cho xe nép vô lề và dừng lại, đợi cho chiếc xe phun khói quái ác kia chạy thật xa. Khi khói đen đã tan hết Duy mới cho xe chạy tiếp. Nhưng

chỉ một phút sau, Một chiếc xe GMC mười bánh của quân đội đã từ phía sau vượt lên phun khói mù mịt. Lần này mặt của Duy, ông Trí và Vân đều nám đen. Duy cố gắng vượt lên, không cho nó qua mặt mình, nhưng chiếc xe GMC quái ác cũng muốn vượt xe Duy. Thế là hai xe cứ đi song song nhau. cái trò bịt mũi bịt mặt lại diễn ra trên xe Duy, vừa thảm hại vừa khôi hài. Cuối cùng ông Trí phải la lên:

- Dừng xe lại.

Nhưng khi Duy vừa định tắt vô lễ thì ngay trước đầu xe anh một chiếc ba gác máy đang chạy rất sát, cũng phun khói mù mịt. Duy đành giảm tốc độ tối đa và từ từ cho xe tắt vô sát hàng cây bên đường.

Cuối cùng ba người cũng đến được nghĩa trang. Đó là một khu vực đầy cây xanh, yên tĩnh, mát mẻ. Tiếng chim hót trên vòm cao, tiếng gió xào xạc trong khóm lá.

Xe dừng lại trước cái chòi tranh của người giữ nghĩa trang. Ông già bước ra đón khách. Duy, Vân và ông Trí bước xuống xe, mặt mày, quần áo đầy khói đen. Cả bó hoa Duy cầm trên tay cũng tàn héo vì khói. Ông già mời ba người khách ngồi quanh chiếc bàn đá kê dưới một gốc me già. Ông rót trà mời khách. Ông Trí giới thiệu:

- Đây là Duy. Thăng rể tương lai của tôi đấy.

Ông già hỏi:

- Cháu công tác ở đâu?

- Cháu làm công an.

- A, ông già reo lên một cách hồn nhiên, tôi có theo dõi vụ "nữ quái xa lộ" Mấy cậu bắt được nó là hay đấy. Bây giờ con quý đó ở đâu?

- Trong trại giam.

- Thế còn cái tên khùng bố bịt mặt? Có phải cũng là chính con nữ quái đó không?

- Có lẽ như vậy, Duy đáp, vì từ khi bắt nữ quái đến nay không thấy tên khùng bố bịt mặt xuất hiện.

Ông Trí cầm bó hoa đứng lên, đi lại phía chiếc xe jeep lấy cái bình tưới hoa, rồi thông thả đi đến bên ngôi mộ cẩm thạch của người vợ yêu dấu. Trên mộ trồng toàn hoa. Ông đặt bó hoa trước tấm ảnh của người quá cố rồi

xách bình tưới những khóm hoa quanh mộ. Vân, Duy và ông già gác nghĩa trang cũng vừa đến. Vân thắp hương cắm trên mộ và đốt hai ngọn nến trắng. Mọi người đều cúi đầu im lặng. Ông Trí không lạ người chết mà ngồi xuống vạt cỏ xanh bên mộ, lặng ngắm tấm ảnh người đàn bà xinh đẹp. Một con chim khách đen tuyền từ đâu bay đến đậu trên nhánh cây thấp. Ông nhìn con chim mà hai giọt nước mắt ứa ra, lăn dài trên khuôn mặt khắc khổ.

Chiếc xe jeep chở duy, vân và ông Trí vừa về đến nhà thì đã thấy một anh công an ngồi đợi trên chiếc ghế đá trong vườn hoa. Duy nhảy xuống xe:

- Có chuyện gì vậy?

- Nữ quái trốn trại rồi.

- Tại sao để nó trốn?

- Ba tên đồng bọn đến giải thoát. Chúng cắt hàng rào kẽm gai đột nhập vào trại và đánh tháo cho nữ quái.

- Có ai bị gì không?

- Thiếu úy Dũng bị thương ở vai nhưng ta bắt được một thằng. Hình như là chồng hay nhân tình gì đó của nữ quái. Thằng đó xưa nay chưa xuất hiện bao giờ. Thiếu tá Khiêm mời anh về trình diện gấp.

Duy chào ông Trí và Vân xong lên xe về đồn công an. Thiếu tá Khiêm đang chờ anh ở văn phòng của ông.

- Anh đi đâu mà lâu quá vậy?

- Thừa thiếu tá, tôi đi viếng mộ một người thân. Đó là má của Vân.

Thiếu tá Khiêm đẩy tập hồ sơ ra trước mặt Duy, ông nói:

- Thôi được, ta gác chuyện đó sang bên. Đây là hồ sơ của tên Trần Tuấn, chồng của nữ quái. Anh về nghiên cứu và gọi hẩn hỏi cung ngay cho tôi. Nó có thể chính là tên khủng bố bịt mặt đấy. Nó lắm lì và cáo già lắm.

Duy cầm xấp hồ sơ và cái gói đựng tang vật, bước ra khỏi phòng.

o

Cuộc hỏi cung diễn ra ngay đêm hôm đó.

- Ông là gì của nữ quái?

Đối diện với Duy là một người đàn ông trạc 40, để râu quai nón, khuôn mặt khắc khổ, trầm lặng. Ông ta đáp:

- Tôi là thuộc hạ của bà ấy.

- Không đúng, Duy nói, vì chúng tôi đã tìm thấy trong cái ví của ông một tấm ảnh ông và nữ quái chụp chung với nhau ở tư thế rất thân mật.

Duy rút tấm ảnh thấy ra trước mặt người đàn ông râu rìa có tên là Trần Tuấn.

Trần Tuấn cầm tấm ảnh lên nhìn, trả lời :

- Những lúc bà ấy cần thì tôi phải tuân lệnh.

- Nhưng ông nên nhớ rằng nữ quái là một người đàn bà rất kiêu ngạo. Tôi đã từng tiếp xúc với bà ta và tôi thấy bà ta rất khó tính. Không lẽ ông là một thuộc hạ mà lại có thể thân mật với bà ta như thế à?

Người đàn ông cười:

- Tôi chỉ là một phương tiện của bà ta mà thôi. Thực ra suốt đời bà ta chỉ tôn thờ một người đàn ông. Đó là mối tình đầu của bà ấy. Và người đàn ông kia đã phản bội.

Duy hỏi sang chuyện khác:

- Thế ông có biết gì về tên khủng bố bịt mặt không?

- Không.

Duy đốt một điếu thuốc, nheo mắt nhìn người đàn ông:

- Tên đó, sau khi bắn bể lốp xe, lúc nào hẳn cũng lấy một cục bông gòn tẩm thuốc mê chụp vào mặt tài xế và kéo anh ta đến một gốc cây. Tại sao cục bông gòn và loại thuốc mê đó lại có trong túi áo của ông?

Duy mở ngăn kéo lấy hộp bông gòn và chai thuốc mê đẩy ra trước mặt người đàn ông râu rìa. Ông ta có vẻ bối rối, tránh cái nhìn của Duy, rồi vừa mân mê các ngón tay chai cứng, vừa nói:

- Kế hoạch của tôi là đột nhập vào trại, đánh thuốc mê lính canh và cứu bà chủ ra. Đó chẳng qua là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Duy dụi tắt thuốc lá rồi nói:

- Thôi được. Ông suy nghĩ kỹ đi. Tôi chưa tin ông đâu. Ngày mai tôi sẽ hỏi tiếp.

o

Mười giờ đêm, Duy từ cơ quan trở về bằng chiếc xe cub cánh én cũ kỹ của mình. Anh định ghé thăm Vân và ông già một tí nên rẽ sang đường

Pasteur đi thẳng về hướng phi trường Tân Sơn Nhất. Bỗng nhiên anh nghe hai tiếng súng nổ liên tiếp. Ở ngã tư Điện Biên Phủ có sự nhốn nháo của xe cộ. Duy phóng nhanh đến nơi, chứng kiến một chiếc xe tải với bốn bánh xe xẹp lép. Nhưng cùng lúc anh nhận ra tên khùng bố bịt mặt đang tháo chạy trên chiếc 250 phân khối màu xám. Không để lỡ một giây, Duy vọt ga đuổi theo những tên khùng bố đã rẽ vào một đường hẻm trở ra đường Võ Thị Sáu và biến mất trong dòng xe cộ cuộn cuộn như thác lũ.

Anh rà rà xe quanh các gốc cây gần đó và nhận ra người tài xế trẻ đang nằm mê man. Vẫn là cục bông gòn và mùi thuốc mê quen thuộc. Anh sờ túi nạn nhân thấy tiền bạc, giấy tờ vẫn còn nguyên. Chiếc đồng hồ Seiko 5 và sợi dây chuyền vàng 24k có hình thánh giá cũng còn nguyên trên cổ nạn nhân. Mặt mày và chân tay nạn nhân không hề có một dấu vết nào chứng tỏ là bị đánh đập. Duy mở khuy áo ngực của người tài xế trẻ để xem có thương tích gì không thì bất ngờ thấy một danh thiếp màu trắng, in dòng chữ màu đen đậm nét: SỨ GIẢ CỦA THIÊN NHIÊN.

Duy bỏ tấm danh thiếp vào túi áo mình rồi gọi xích lô chở nạn nhân đến bệnh viện.

Thế là việc hỏi cung gã đàn ông râu rìa sáng hôm sau bị huỷ bỏ. Sự xuất hiện của tên khùng bố bịt mặt – với danh hiệu mới là SỨ GIẢ CỦA THIÊN NHIÊN – đã tự biện hộ cho gã râu rìa. Mũi dùi của Duy lại chĩa về phía nữ quái xa lộ. Bởi vì trong suốt thời gian nữ quái bị giam thì tên bịt mặt không xuất hiện, thế mà khi nữ quái vừa trốn thoát thì tên bịt mặt lại tái xuất giang hồ với những thủ đoạn y hệt như trước: Bản bế lốp xe, chụp thuốc mê tài xế, và không hề có ý định đánh người, cướp của. Nhưng điều làm Duy phân vân là tính cách của nữ quái khác hẳn. Cô ta thô bạo và đôi khi cho phép bọn đàn em cướp của.

Vậy tên bịt mặt là ai? Hay chính nữ quái muốn cùng một lúc bộc lộ hai tính cách khác nhau để gây hoang mang cho công an, đánh lạc hướng các cuộc điều tra?

Giữa lúc Duy còn đang rối bời với những câu hỏi hóc búa thì một người cảnh sát giao thông bước vào phòng anh và đưa cho anh một tấm danh thiếp. Duy ngạc nhiên hỏi:

- Ở đâu anh có tấm danh thiếp này?
- Đó là danh thiếp của một người khách. Ông ta đang ngồi đợi anh ở phòng ngoài.

Đợi duy ở phòng khách là một ông già óm nhom, đen thui và móm xòm. Ông ta trạc sáu mươi tuổi mặc một bộ đồ kaki sờn rách, bạc màu. Duy hơi ngờ ngợ nhưng vì ông ta là người khách duy nhất ngồi trong phòng nên anh phải ngồi xuống đối diện và đưa tấm danh thiếp SỨ GIẢ CỦA THIÊN NHIÊN ra. Duy hỏi:

- Cái này của bác phải không?

- Phải. Ông già nói bằng một giọng chơn chất.

- Nghĩa là bác in tấm danh thiếp này, hay là bác mượn được ở đâu?

- Tui không biết từ đâu mà có. Khi ở bệnh viện về, lục túi ra thì tôi thấy tấm danh thiếp đó và 5 triệu đồng toàn bạc năm chục ngàn. Tui không biết có âm mưu gì nên đến đây khai báo với mấy ông.

- Nhưng tại sao bác lại phải đến bệnh viện? Có phải bác đã gặp tên khùng bố bịt mặt không?

- Sao chú biết? Đúng là nó. Hồi bốn giờ sáng nay khi tôi đang chạy chiếc xe xích lô máy trên đường Điện Biên Phủ thì gặp một kẻ bịt mặt đi xe mô-tô chặn đường, bắn bể bánh xe của tôi rồi chụp lên mũi tôi một cục bông gòn tẩm thuốc. Sáng ra khi tỉnh dậy thì tôi thấy mình nằm trong bệnh viện. Vì tôi chỉ hơi bị nhức đầu nên bác sĩ cho về. Chẳng ngờ khi về đến nhà, lục túi ra, thấy có năm triệu bạc mới tinh và tấm danh thiếp này đây.

Chi tiết "năm triệu bạc" là một bất ngờ đối với Duy. Nó làm anh nhức đầu thêm.

- Bác có nghĩ rằng chính tên bịt mặt đã bỏ tiền vào túi bác không?

Ông già chớp chớp đôi mắt lèm nhèm:

- Tôi không hiểu gì hết. Nếu nó muốn giúp tôi thì tại sao nó lại phá xe tui, lấy gì tôi làm ăn nuôi sống gia đình?

Duy hỏi:

- Thế nó có nói gì với bác không?
- Không. Không nói một lời. Giống như bóng ma.
- Thôi được, Duy nói, bây giờ nguyện vọng của bác là gì?

Ông già nói:

- Tôi không biết phải làm gì với số tiền này vì nó có phải là tiền của tôi đâu. Lỡ ra thằng bịt mặt nó ăn cướp của ai rồi đem nhét vô túi tôi để vu oan giá họa cho tui thì sao?

Duy mỉm cười, trấn an ông già:

- Không sao, bác cứ giữ đi. Vì chưa có ai khiếu nại gì về số tiền ấy cả. Cháu cũng không có quyền giữ số tiền đó vì nó không phải là tang vật. Bác cứ giữ nhé. Và chờ. Đừng tiêu vội.

Duy ghi địa chỉ của ông già và tiễn ông ra về.

Anh trở lại phòng ngồi bóp trán suy nghĩ. Những chi tiết mới của vụ án làm đảo lộn những suy đoán của Duy và xem ra sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp. Đúng lúc ấy chuông điện thoại reo. Tiếng Vân bên kia đầu dây.

- Anh đi chơi với em một lát nhé. Em đang rất buồn.

Duy cũng đang buồn nên anh nhận lời ngay và vội vàng đi tắm.

Chỗ hẹn là một vũ trường sang trọng ở trung tâm thành phố. Vân mặc đầm màu rượu chát Duy cũng diện rất mô-đen nên trông anh khác hẳn thường ngày. Vân là con nhà giàu từ lâu đời nên cung cách lịch sự và nhảy rất giỏi. Tuy nhiên vì Duy chỉ biết có hai điệu Rumba và Tango nên hai người chọn một góc kín đáo để thưởng thức không khí của vũ trường là chính.

Điệu soul sôi động vừa dứt thì những giai điệu khoan thai của điệu blue vang lên. Vân mời Duy ra sàn nhảy.

- Nhưng điệu này anh mới tập.

- Không sao, Vân nói, điệu này không biết nhảy cũng nhảy được, em sẽ dìu anh đi.

Họ bước ra theo điệu nhạc. Tiếng guitare basse trầm lắng rơi vào những bước chân của Vân, mái tóc óng ả của cô rung động dịu dàng trên đôi vai trần.

Đột nhiên Duy nhận ra nữ quái. Bà ta gần như đứng trước mặt anh. Người đàn ông đang nhảy với bà ta là một tay việt kiều trẻ, cao ráo, đẹp trai. Nữ quái cũng vừa nhận ra Duy nhưng bà ta mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra còn Duy thì bước sai nhịp, đạp vào chân của Vân.

- Anh sao vậy? Vân hỏi.

- Hãy nhìn phía sau lưng em. Nữ quái!

Vân ngoái lại và đón nhận một nụ cười rất tươi tắn của nữ quái. Duy giật gân gan nhưng chưa biết phải hành động như thế nào thì dứt tiếng nhạc. Nữ quái rời chàng kếp trẻ, đưa tay vẫy chào Duy rồi xăm xăm đi ra cửa. Duy nắm tay Vân chạy theo. Khi xuống thang lầu, một người thanh niên ăn mặc sang trọng đi ngược chiều đã va vào người Vân khiến cả hai đều ngã xuống. Chiếc giày cao gót của Vân văng ra xa. Chàng trai đứng dậy sừng sộ với Vân trong khi dưới sân nữ quái đang bước đến một chiếc xe du lịch đời mới. Duy không thể bỏ lỡ con mồi. Anh gần như bay xuống cầu thang. Khi anh lấy được chiếc cub cánh én ra khỏi bãi thì chiếc xe du lịch chở nữ quái đã chạy ra tới đường lớn. Quên cả Vân, Duy phóng xe đuổi theo. Nhưng đã muộn. Đoạn đường này nhiều ngã tư quá và anh không biết chiếc xe chở nữ quái đã rẽ sang hướng nào. Duy đành trở lại vũ trường, hấp tấp bước lên cầu thang và anh sửng sờ khi nhìn thấy chiếc giày cao gót của Vân vẫn còn nằm giữa mấy bậc thềm. Duy nhặt chiếc giày lên.

- Vân ơi! Vân!

Nhưng những người khách của vũ trường đã nhìn anh diều cợt.

Duy chạy bay lên mấy bậc thềm và đứng thờ đốc giữa sàn nhảy. Nhạc rock nổi lên cuồng loạn. Ánh sáng màu tím than chớp tắt liên tục tạo ra một ấn tượng ma quái trên sàn nhảy. Duy biết rằng nếu mình có thét lên cũng không ai nghe thấy. Vì thế mà anh lặng lẽ ôm chiếc giày của Vân đi xuống thang lầu.

Anh gặp người gác cửa vũ trường.

- Lúc này có một cô gái bị ngã. Anh có biết cô ta đi đâu không?

Người gác cửa hỏi lại:

- Có phải cô gái mặc áo đầm màu rượu chát không?

- Đúng rồi. Anh biết bây giờ cô ta ở đâu không?

- Lúc này hình như cô ấy trúng gió nên có hai người đàn ông khiên cô ra xe, đi rồi.

- Đi rồi à? Duy hỏi một cách thẳng thốt.

- Đi rồi.

- Nhưng sao anh biết cô ta bị trúng gió?

- Vì cô ấy ngất xỉu.

Duy lặng người. Còn người gác thì ngạc nhiên nhìn chiếc giày cao gót trên tay anh.

Duy vừa ngồi xuống bàn làm việc đã thấy một bức thư đề tên anh, để ngay trước mặt. Nét chữ mềm mại của một người đàn bà:

Kính gửi trung úy Duy

Hiện nay Vân, vợ sắp cưới của ông đang ở trong tay chúng tôi, nhưng nói để ông rõ rằng chúng tôi bắt cóc Vân không vì mục đích tống tiền. Mục đích của chúng tôi là muốn dùng Vân để trao đổi Trần Tuấn. Các chi tiết về cuộc "trao đổi tù binh" sẽ được thông báo sau. Còn bây giờ, nếu ông chấp thuận việc trao đổi thì ngay ngày mai ông phải đến nhật báo Sài Gòn đăng bán chiếc xe cub cánh én mang biển số 57-205CS mà ông đang chạy. Sáng thứ bảy, nếu chúng tôi thấy dòng quảng cáo ấy trên báo có nghĩa là ông đã chấp thuận, bằng không ông sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về sự an toàn của Vân.

Chào ông

NỮ QUÁI

Duy cầm bức thư đến trung tá Khiêm, trưởng công an quận.

- Kế hoạch của anh như thế nào? Trung tá Khiêm hỏi.
- Theo tôi nên chấp thuận việc trao đổi nhưng sẽ gài thế bắt trọn ổ bọn chúng.

Trung tá Khiêm nói:

- Tôi đồng ý với anh. Nhưng phải đợi bọn chúng đưa các chi tiết về cuộc trao đổi thì chúng ta mới có phương án cụ thể được.
- Cảm ơn trung tá. Như vậy là sáng thứ bảy sẽ có lời rao trên báo Sài Gòn. Hy vọng ngày chủ nhật chúng ta sẽ có tin tức của bọn chúng.

Sáng chủ nhật Duy đến phòng làm việc của mình để chờ điện thoại trong một tâm trạng bồn chồn. anh đem theo một cuốn tiểu thuyết để đọc

cho qua thời giờ nhưng đầu óc không tập trung. Anh ném cuốn sách trên bàn và đi đi lại lại trong phòng.

Đúng 12 giờ trưa, chuông điện thoại reo. Giọng nữ quái vang lên:

- Chào ông Duy. Tôi có lời khen thiện chí của ông. Nhưng chiếc xe của ông bán với giá bao nhiêu vậy?

- Tôi không đùa với bà. Bà hãy đi vào vấn đề đi. Điều kiện trao đổi như thế nào?

Một giọng cười đắc thắng vang lên từ bên kia đầu dây khiến Duy điên tiết nhưng anh cố dằn cơn giận, chờ đợi. Giọng nữ quái lại vang lên:

- Sáng mai, ông sẽ dùng chiếc xe cánh én của ông chở người của tôi là Trần Tuấn đi xuống Nhà Bè. Trước nhà hàng Sao Mai sẽ có một con đường đất. Ông theo con đường đất đó đi miết sẽ gặp một con sông nhỏ. Ông và Trần Tuấn ngồi ở quán cà phê bờ sông, sẽ có người cho ông biết chi tiết thêm. Nhưng nhớ là không được đem quân theo hoặc cho trinh sát ém quân ở khu vực đó. Cũng không được báo cho công an Nhà Bè biết. Nếu chúng tôi phát hiện có những dấu hiệu đó thì chúng tôi sẽ không bảo đảm tính mạng cho Vân đầu.

Nói xong nữ quái cúp điện thoại liền.

Duy đến xin ý kiến trung tá Khiêm. Một ban chuyên án được thành lập và triển khai ngay kế hoạch tác chiến. Bí mật được giữ một cách tuyệt đối.

Sáng hôm sau Duy chở Trần Tuấn bằng chiếc xe cub cánh én mang biển số 57-205CS của anh đi Nhà Bè và ngồi đợi tại quán cà phê bên bờ sông. Nửa giờ sau một chiếc xuồng nhỏ cập bến và một em bé trạc 11, 12 tuổi bước lên bờ. Cậu ta bước tới trước mặt Trần Tuấn, đưa ra một mảnh giấy nhỏ. Giã đàn ông râu rìa đọc xong rồi đưa cho Duy.

"Hãy theo cậu bé này qua sông để tiến hành cuộc trao đổi."

Duy cất mảnh giấy vào trong túi áo, gọi tính tiền cà phê rồi ra hiệu cho Trần Tuấn đi theo anh xuống thuyền. Trên đường đi, Duy để ý thấy bên kia bờ lác đác có vài ba chiếc xuồng nhỏ đang đậu để giăng câu, anh hiểu rằng một trong ba chiếc xuồng ấy có các đồng đội của anh đang chờ hành động.

Nhưng thằng nhỏ không chèo thuyền qua sông mà cứ xuôi dòng. Lát sau con thuyền len lỏi vào con kinh nhỏ rồi ngoặt ra một khoảng sông rộng

hơn. Ở đó có một chiếc cầu gỗ ọp ẹp chỉ dùng cho người đi bộ và đi xe đạp. Xuồng cập bến và thằng nhỏ bước lên bờ. Duy thọc tay vào túi quần nắm lấy khẩu k59 và ra hiệu cho tên Râu Rìa lên bờ trước, xong anh nhảy lên theo. Thằng nhỏ chìa tay ra trước mặt Duy:

- Chú cho ba ngàn.

Duy do dự một lúc rồi móc tiền đưa cho thằng nhỏ. Nó nhận tiền và nhảy lẹ xuống sông, biến mất trong rừng dừa nước.

Duy rút khẩu k59 ra cầm tay. Anh cũng vừa nhận ra chiếc xuồng của đồng đội được ngụ ý trang là ghe câu đang thả xuôi theo dòng nước lững lờ tấp dầm vào bờ bên kia. Duy thúc mũi súng vào lưng gã râu rìa.

- Bước tới ngay đầu cầu. Duy ra lệnh.

Trần Tuấn bước tới mấy bước, hơi do dự đưa mắt quan sát chung quanh. Rừng dừa nước im lặng, không một tiếng chim, không một tiếng cá quẫy, chỉ có chiếc thuyền câu bé nhỏ đang trôi lững lờ trên mặt sông gợn sóng lăn tăn, loang loáng ánh mặt trời buổi trưa.

Đột nhiên ở đầu cầu bên kia xuất hiện ba bóng người. Người đứng giữa là nữ quái với chiếc áo bà ba màu xanh kệt quen thuộc. Lần này bà ta cầm một chiếc roi mây trên tay, uốn cong như một cánh cung. Hai tên cận vệ đứng hai bên thủ hai cây tiểu liên. Chiếc thuyền câu vừa khuất sau một đám dừa nước. Tiếng nữ quái nghe rất rõ trong tiếng dừa nước xào xạc:

- Mỗi bên thả tù binh đi qua cầu. Ai về phía nấy.

Lập tức trong lùm cây một gã thanh niên mặc đồ jean dẫn Vân ra, đẩy cô lên chiếc cầu gỗ ọp ẹp.

- Qua cầu!

Vân đặt bước chân ngần ngại lên những thanh gỗ đầu tiên. Bên này Duy cũng ra lệnh cho gã râu rìa bước lên cầu. Tay Duy lăm lăm khẩu súng lên đạn sẵn. Mọi người nín thở theo dõi từng bước đi của hai con tin. Vân và gã râu rìa càng lúc càng tiến lại gần nhau. Hai bên đầu cầu, những họng súng chia thẳng, phòng bất trắc. Trong lúc ấy những chiến sĩ trinh sát đã bí mật rời khỏi chiếc xuồng câu, âm thầm ém quân dưới những gốc dừa nước cách chỗ nữ quái đang đứng chừng hai mươi mét. Thấy Vân có vẻ sợ hãi, Duy nói to:

- Can đảm lên đi em. Có anh đây.

Vân bước nhanh tới, chỉ còn cách tên râu rìa có một bước. Gã râu rìa cũng rần tới. Bất thành linh, hấn chụp lấy Vân, xoay người cô về phía họng súng của Duy. Tình thế trở nên nguy hiểm. Duy dợm bước lên cầu, nhưng tên râu rìa đã ôm Vân chặt cứng và lùi dần về phía đồng bọn. Một loạt súng vang lên. Hất tung tên cận vệ của nữ quái xuống sông. Tên còn lại và nữ quái nằm rạp xuống, bắn trả vào chỗ các trinh sát đang mai phục. Cuộc đọ súng diễn ra ác liệt khi Vân và gã râu rìa đang còn ở trên cầu. Duy bước nhanh tới, anh không dám bắn vì tên râu rìa đã dùng Vân làm bia đỡ đạn cho hấn. Ngay lúc ấy các trinh sát đã tràn lên bờ khiến nữ quái và tên cận vệ phải nhảy xuống đám đừa nước tháo chạy. Các trinh sát định truy bắt nhưng một tình huống bất ngờ đã xảy ra: Gã râu rìa đã ôm Vân phóng mình xuống sông lặn mất. Hấn quả là tên thợ lặn cừ khôi. Với một người con gái trong tay, thế mà hấn lặn tằm dưới đáy sông, không để lại một dấu vết gì trên mặt nước. Duy và các trinh sát gặp nhau giữa cầu, lo lắng nhìn xuống mặt sông. Đột nhiên một chiếc xuồng máy từ trong rừng đừa nước lạch bạch đi ra. Rõ ràng thằng nhỏ lúc này lái xuồng. Thằng nhóc vừa dừng xuồng lại thì từ dưới nước gã râu rìa ôm Vân trồi lên. Trên cầu không ai dám bắn. Gã râu rìa vừa ôm Vân vừa bám vào mạn thuyền. Thằng nhóc rú ga, rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Khi duy đến thì ông trí đang nằm trằm ngâm trên chiếc võng gai treo giữa hai cây vú sữa. Anh gằn như quỳ xuống trước mặt ông.

- Bác ơi, cuộc trao đổi đã thất bại rồi.

Người đàn ông ngồi dậy, dăm dăm nhìn Duy.

- Sao lại thất bại? Ông hỏi một cách nghiêm khắc.

- Vì có những tình huống xảy ra quá bất ngờ, cháu không thể lường trước được.

Duy thuật lại một cách chi tiết về cuộc trao đổi. Ông già thở dài, chỉ cái gốc cây cửa cụt đặt bên võng mời Duy ngồi rồi nằm ngửa ra võng, dăm dăm nhìn lên tán cây. Những trái vú sữa bắt đầu chín tới bóng lờng no tròn. Vòm lá lấp lánh sáng. Nắng sớm ửng xanh trên cao. Ông nói:

- Chú thiếu kinh nghiệm quá. Và chú bắn rất tồi. Là chiến sĩ công an, chú phải bắn trúng một con ruồi đang bay mới phải chứ. Cái thằng râu rìa ấy nó cao hơn con gái tôi một cái đầu, thế mà chú không hạ được nó à?

Duy im lặng. Diệt bạo trừ gian là nghề của mình, tại sao mình không rèn luyện tay súng. Trời ơi giá như mình có thể bắn trúng một con ruồi nhỉ!

- Cháu xin lỗi bác. Duy nói mà lòng đau như cắt.

Ông già vẫn điềm nhiên, giọng trầm tĩnh:

- Đây không phải là chuyện xin lỗi. Đây là trách nhiệm. Các chú nên nhớ rằng má của Vân đã chết vì một chiếc xe tải phun khói mù mịt. Các chú có thống kê được có bao nhiêu người chết vì những chiếc xe khốn khiếp ấy không? Trong hiến pháp của Liên Xô có một điều khoản nói rằng: Tội làm ô nhiễm môi sinh bị xem là tội sát nhân. Các chú không thấy rằng *những chiếc xe phun khói vô tội vạ trên đường phố, những nhà máy hóa chất thải chất độc hàng ngày vào các cống rãnh, các dòng sông, các mạch*

nước ngầm là mối nguy hại lớn chừng nào đối với môi trường sống của con người không? Còn bây giờ thì bắt cóc, khủng bố....

Duy nói:

- Cháu biết. Nhưng xã hội ta còn phức tạp lắm, còn ngổn ngang trăm mối lo bên lòng, không thể một sớm một chiều mà có thể giải quyết mọi thứ được.

Duy nói xong ngừng lên, chợt thấy hai giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt khắc khổ của người đàn ông.

Sự im lặng kéo dài khá lâu. Cuối cùng Duy nói:

- Cháu hiểu nỗi đau của bác, vì đó cũng là nỗi đau của cháu. Cháu hứa sẽ cố gắng hết sức mình để cứu Vân ra khỏi nanh vuốt của bọn phạm tội. Xin bác cứ in lòng.

Nói xong Duy đứng lên dẫn xe đi ra cổng.

o

Cuộc trao đổi bất thành không được đăng trên báo nhưng chẳng lúc nào nó rời khỏi tâm trí Duy, nó lẫn quẩn trong từng giất ngủ nặng nhọc, trong từng đêm thao thức.

Không chịu đựng nổi Duy đến gặp trung tá Khiêm xin cho anh đích thân xuống Nhà Bè điều tra tung tích của bọn tội phạm. Suốt buổi tối anh chuẩn bị hành trang để lên đường, xong anh đi ngủ sớm để lấy sức khỏe cho một cuộc hành trình mới mà anh biết rằng sẽ gặp rất nhiều gian khổ.

Thế mà nửa đêm anh lại bị dựng đầu dậy:

- Thừa anh, tên khủng bố bịt mặt tại xuất hiện hai lần trong đêm nay, một lần ở Thị Nghè vào lúc 9 giờ đêm và một lần ở Quận Tư lúc 11 giờ đêm.

Duy nhìn trừng trừng vào mặt anh công an trẻ tuổi, nói như thét:

- Mặc xác cái thằng bịt mặt khốn kiếp ấy! Anh không thấy tôi đang bù đầu về con mẹ nữ quái ấy hay sao?

- Nhưng anh là một sĩ quan, anh phải có trách nhiệm chứ.

- Đồng ý. Duy vẫn nói lớn. Nhưng cậu có biết thằng bịt mặt ấy là ai không? Nó là một thằng khủng. Hiểu chưa! Nó chỉ là một thằng khủng. Một thằng bệnh hoạn.

Duy chợt thấy mình nổi nóng một cách vô lý. Anh ngồi phịch xuống giường, ôm mặt.

Người công an trẻ tuổi quay đi. Lát sau anh đem đến cho Duy một ly nước mát.

- Anh uống đi. Mấy hôm nay em thấy anh làm việc căng thẳng quá.

Duy tiếp lấy ly nước uống cạn và kéo tay người bạn trẻ ngồi xuống giường.

- Cậu đừng buồn tôi nhé, Duy nói, tôi xin lỗi.

Giữa lúc trung úy duy làm việc với công an huyện Nhà Bè thì nữ quái và Vân đang ở trong một cái chòi tranh giữa rừng cao su thuộc tỉnh Sông Bé. Bữa ăn trưa được bày ra trên một cái bàn gỗ sù sù đặt giữa chòi gồm một ít thịt rừng và canh củ cải đắng. Gã râu rìa thủ sẵn trong túi áo mấy cái củ hành tây to như quả táo. Hắn lấy củ hành từ trong túi quần ra, lột cái vỏ mỏng ở ngoài rồi cắn ngậm răng nhai rau ráu. Nữ quái gặm một cái chân gà rừng, chăm chú nhìn Vân đang ngồi ủ rũ cạnh một tên cận vệ trẻ ăn mặc như người thợ rừng. Nữ quái nói:

- Chị không muốn giữ em đâu, nhưng thằng Duy nó đã giết một người của chị. Và nó phải trả giá về việc đó.

Có tiếng động cơ xe chạy ngoài con đường đất đỏ. Tên cận vệ xách khẩu AK đứng dậy bước ra khỏi chòi. Lát sau nó trở lại. Nữ quái hỏi:

- Cái gì đó?

- Xe be! Nó nói và lấy một cái đùi chồn chấm muối ớt đưa lên miệng.

Gã râu rìa Trần Tuấn lại lấy từ trong túi ra một củ hành. Nó ăn uống mạnh bạo như một tên tướng cướp. Vân đứng dậy, lại vờng ngồi. Gã râu rìa ném mẩu xương xuống đất, đứng lên, đi lại phía Vân. Nó nâng cằm Vân lên, miệng vẫn nhai củ hành rau ráu.

- Em bé. Hãy quên cái thằng Duy ấy đi. Sống như thế này không vui hơn sao.

Gã luôn tay ra sau gáy Vân, nâng tóc Vân lên rồi thả xuống. Nữ quái cầm cái roi mây lên, lạnh lùng nói:

- Ra ngoài!

Gã râu rìa quay lại, ngửa mặt cười rồi khệnh khạng bước ra khỏi chòi. Bà ta đến bên vờng, đưa cho Vân mấy trái bồ quân ửng chín.

- Nằm xuống và ngủ đi.

Vân nằm xuống. Nữ quái cầm bàn tay của Vân đặt ngay ngăn lên bụng cô gái rồi quay lại bảo bọn thuộc hạ.

- Dọn dẹp rồi ra canh gác.

Tên cận vệ trẻ quơ chai rượu đế, đứng lên. Ngọn roi mây vút trong không khí, tiếng rít của nó nghe như tiếng phì phì của con hổ mang chúa. Tên cận vệ trẻ buông chai rượu ra, dọn dẹp các thứ trên bàn ăn, chỉ còn chai rượu đế để lại trên bàn. Nữ quái cầm cây roi, lại đứng bên cửa sổ nhìn ra rừng cao su bạt ngàn. Năng lấp lóa. Đàng xa gã râu rìa đang đi lang thang dưới những gốc cây cao su, tay cầm khẩu súng hơi, theo dõi những con chim ẩn mình trong vòm lá.

Khi tên cận vệ trẻ đem các thứ ra khỏi chòi thì nữ quái quay lại bàn, lấy chai rượu đế ngửa cổ tu một hơi dài rồi vút nó xuống đất. Rượu đổ lênh láng trên nền nhà mấp mô và nứt nẻ. Vân nằm nhắm mắt trên võng. Đường như cô đã ngủ. Nữ quái ngồi lên chiếc bàn ăn lúc này, lặng lẽ ngắm cô gái trẻ. Rượu đã làm cho mặt nữ quái hồng lên, mái tóc rối của bà đã rũ xuống vai, đôi mắt hoang dã, sâu thẳm và bí ẩn. Bốn mươi ba tuổi, trong chiếc áo bà ba màu xanh kệt và không hề trang điểm, bà vẫn đẹp một cách kiêu hãnh và mãnh liệt. Bà ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt của Vân. Vân cũng đẹp, nhưng đó là một đóa hoa Huệ trắng, còn bà là đóa hoa hồng gai nở hết cỡ và bắt thời gian phải dừng lại không biết đến bao giờ để chiêm ngưỡng nhan sắc của nàng hoa hậu Cần Thơ hai mươi bốn năm về trước.

Hai mươi bốn năm trôi qua như một đêm xuân, nên đóa hồng gai chưa có dấu hiệu của một sự tàn héo. Nữ quái bước đến bên võng, hôn nhẹ trên trán cô gái bé bỏng rồi lặng lẽ bước ra ngoài rừng, ở đó có một chiếc võng gai đang chờ bà dưới tàn cao su rậm rạp.

Phía trong chòi Vân đang ngủ. Và từ phía cửa sau, gã râu rìa len lén bước vô. Hắn đứng im bên võng ngắm nhìn Vân như ngắm một củ hành tây no tròn. Hắn chỉ cần bóc đi lớp vỏ mỏng và cắn ngập răng. Hắn cúi xuống hôn rất nhẹ lên má cô gái. Những cọng râu lờm chờm của hắn đâm vào má Vân làm cô thức giấc, nhưng bàn tay của gã râu rìa đã chặn ngang miệng cô. Gã nằm đè lên mình cô và xé toạc chiếc áo đầm màu rượu chát may bằng lụa mỏng. Bộ ngực đầy của cô gái hai mươi hai tuổi phô ra trắng nõn.

Hắn úp mặt vào hai cái vú trẻ trung của người xử nữ. Vân ú ớ giãy giụa. Chiếc võng gai đong đưa dữ dội. Gã râu rìa lần tay xuống phía dưới, luồn vào trong váy.

Đột nhiên con hổ mang cái phun nọc độc phì phì trong gió. Gã râu rìa vừa quay đầu lại thì một vết lằn rướm máu đã in chéo qua mặt hắn. Ngọn roi tiếp tục vút ngang lưng làm rách toạc chiếc áo sơ mi rằn ri của gã.

- Cút xéo! Nữ quái rít lên và chụp khẩu AK bá xếp treo trên vách.

Gã râu rìa chạy vụt ra cửa. Loạt đạn bắn theo cày nát đường chạy của hắn. Hắn ngã chúi xuống đất. Và những viên đạn cắm vào những gốc cây cao su sần sùi. Hắn lại chồm dậy. Và chạy.

Nữ quái ném khẩu súng lên bàn, chạy lại ôm cô gái trẻ.

- Đừng sợ. Hãy vào trong buồng lấy quần áo cô mà thay.

Lát sau Vân trở ra với một bộ đồ cũ của người thợ rừng. Vân ngồi xuống cái ghế gỗ thấp, thấm nước mắt và nói:

- Cô tử tế với cháu quá.

Nữ quái ngồi xuống bên cô gái nhỏ, vuốt tóc cô. Vân ngã đầu vào vai nữ quái rồi bất ngờ dụi mặt vào ngực bà, khóc nức nở.

Đột nhiên nữ quái xô mạnh Vân ra.

- Tôi không tử tế với cô đâu nhé. Một ngày nào đó tôi sẽ giết cô đấy.

Vân ngẩng lên, ngỡ ngác:

- Tại sao? Cô đã cứu cháu mà.

- Em nên nhớ rằng tôi đã bắt cóc em nhé. Và em còn là kẻ thù của tôi đấy.

- Kẻ thù à? Cháu đã làm gì cô?

Nữ quái nhìn sững vào mặt Vân, cơn giận ở đâu ập tới. Bà ta hét lên:

- Đứng dậy! Cả mày và thằng cha mày đều là lũ khốn nạn. Tao bảo đứng dậy!

Vân ríu ríu làm theo lệnh.

- Đứng sát vào cánh cửa kia.

Nữ quái xoay người như một cơn lốc. Bà ta rút con dao găm trên giá ra. Vân run rẩy, van lạy.

- Tại sao vậy? Tại sao cô lại muốn giết cháu?

Nữ quái vung tay lên. Con dao găm bay vút như mũi tên cắm phập trên cánh cửa gỗ, ngay sát mang tai của Vân. Vân rú lên một tiếng, chưa kịp hoàn hồn thì mũi dao thứ hai đã cắm phập ngay sát cổ. Cô gái trẻ không còn dám nhúc nhích nữa. Khi nữ quái vung tay lên lần thứ ba thì Vân ngất xỉu. Lưỡi dao bay đến sát bên hông. Nữ quái cười ngặt nghẽo. Bà ta tiến lại, rút ba con dao ra khỏi cửa rồi bế xốc Vân lên tay, đem lại đặt nằm trên chiếc võng gai.

Vân mở mắt ra, nhìn nữ quái một cách nghi hoặc.

- Ngủ đi, nữ quái nói. Ta đùa với cháu một chút thôi. Cho nguôi bớt căm thù.

Vân tròn mắt:

- Căm thù à? Cháu không hiểu gì cả.

- Rồi ta sẽ kể cho em nghe một câu chuyện của quá khứ. Nữ quái nói xong quay lưng đi.

Trăng bên ngoài sáng quá nên trong chòi tranh không cần phải thắp đèn. Nữ quái nằm chung với Vân trên chiếc giường tre kê bên cửa sổ. Đêm yên tĩnh. Trăng như cổ tích rọi xuống khu rừng hoang đường. Cây lá mênh mông nhưng đêm vẫn bát ngát, vẫn la đà dưới những vòm cây lấp lánh. Lá cao su non sáng như ngàn con mắt rừng sang trọng và huyền hoặc. Rừng hút dài, thăm thẳm, những thân cây thẳng, đứng chờ trong cõi mộng thần thánh. Đêm ở đây đang lắng nghe sự giao cảm giữa trái đất và mặt trời, của gió và những hạt sương mảnh khảnh hiếm hoi, thất lạc từ thiên đường hiện xuống. Bầy đom đóm chập chờn bay, thoắt ẩn thoắt hiện đây đó như cụm hoa lài vật vờ trôi trong im lặng.

- Em có nghe tiếng con sóc dơi bay qua các ngọn cây không?

Vân xoay người lại, nhìn ra cửa sổ. Con sóc dơi to như một chú chồn, thả người từ cành cao, lướt nhẹ như một cánh diều.

- Ban ngày chúng ở đâu hả cô?

- Chúng ở trong bọng cây. Ban đêm chúng bay đi tìm mồi. Nhưng chúng rất ung dung, thanh thản. Cô rất thích chúng vì trong thâm tâm cô cũng thích sống bình lặng như chúng.

- Nhưng sao cô lại nổi trôi như bây giờ? – Vì đời cô rất buồn.

- Sao cô không tìm một mái ấm gia đình?

- Đã muộn rồi em ạ. Vì cô đã tự đập vỡ đời mình thành trăm mảnh. Và vì cô đã già rồi.

Vân ngồi dậy. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt êm ả của nữ quái. Vân đã nhìn ngắm khuôn mặt đó nhiều lần nhưng chưa bao giờ cô thấy nó quyến rũ như thế.

- Cô chưa già đâu, Vân nói. lần đầu tiên anh Duy gặp cô trong phòng hỏi cung. Lúc về nhà, anh bảo cháu: *Đó là người đàn bà có sức thu hút lạ*

lùng lẫm. Chính cháu cũng nhận thấy như vậy.

- Đừng tin lời đàn ông, nữ quái nói, họ không thật lòng đâu. Ngày trước ba em cũng nói với cô như vậy.

- Ba cháu ư? Vân nắm lấy bàn tay người đàn bà. Cô đã từng quen ba cháu sao?

- Cách đây hai mươi bốn năm, lúc ấy cô mười chín tuổi thì ba cháu đã nổi tiếng trong ngành điện ảnh. Đặng Trí, nam tài tử màn bạc chuyên đóng những vai phóng đấng. Ông có cái đuôi mắt rất đa tình và nụ cười lúc nào cũng như diều cợt. Cô đã bị chinh phục bởi cái vẻ diều cợt ấy. Bởi vì cô chưa hề bị ai diều cợt bao giờ. Mười chín tuổi, cô được bầu là hoa hậu Cần Thơ, bao nhiêu người theo đuổi, quỳ lụy... vậy mà chỉ vì một cái nheo mắt của tài tử Đặng Trí. Năm ấy ông ba mươi tuổi, độc thân, tuy rất đào hoa.

- Cô đã yêu ba cháu ư?

- Ba cháu cũng yêu cô. Và đã sống với cô như vợ chồng. Gia đình ba cháu muốn cưới cho ông một cô tiểu thư con bộ trưởng dưới thời tổng thống Thiệu, nhưng ba cháu đã từ chối. Ông trốn xuống Cần Thơ ở với cô. Không cưới hỏi, không hôn thú gì cả. Nhưng cô lại thích một tính cách như thế. Liều lĩnh, văn nghệ, bất chấp dư luận. Báo chí làm rùm beng. Cô cũng nổi tiếng như ba cháu.

- Ba cháu chưa hề nói cho cháu biết điều đó.

- Dĩ nhiên. Về sau này ông trở nên trầm lặng. Cô biết rằng ông rất yêu mẹ cháu. Tình yêu ấy đã làm thay đổi tính cách ông. Mẹ cháu phải là một người đàn bà lạ lùng lắm mới có thể khiến ông mê đắm như vậy. Cưới mẹ cháu xong, ông bỏ điện ảnh, suốt ngày lẩn quẩn bên mẹ cháu như một bầy tôi trung thành. Ông đã hoàn toàn biến thành một con người khác.

Vân nói:

- Cô biết không, khi mẹ cháu mất, ông như người mất trí. Có khi ngồi hàng giờ để nhìn một đóa hoa tàn héo. Ông đi đến ở luôn trong nghĩa địa.

- Trước đây tính cách của ba cháu không phải như thế. Cô nghĩ có lẽ mẹ cháu có một bí quyết nào đó mà không một người nào trên thế gian này có.

- Nhưng mẹ cháu đâu có đẹp bằng cô. Tại sao hồi ấy ba cháu lại bỏ cô?

- Đó là bản chất của đàn ông. Sau này cháu sẽ hiểu điều đó. Ông đã đập bằng dư luận để đến với cô. Nhưng chỉ hai năm thôi. Những sôi nổi ban đầu lắng xuống. Cần Thơ không phải là đất dụng võ của ông. Thế là trở lại Sài Gòn. Và ông lại trở về với điện ảnh. Cô không biết ông gặp gỡ mẹ cháu trong trường hợp nào, nhưng hơn một năm sau mới khám phá ra được mối tình đó. Lòng kiêu hãnh đã khiến cô có thái độ quyết liệt. Không ghen tuông, không nói nặng một lời. Cô bỏ đi với một cái bào thai trong bụng.

Vân nhìn thấy giọt nước mắt long lanh trong mắt người đàn bà. Cô nắm xuống ôm lấy bà, vuốt ve bờ vai tròn của bà. Vân hỏi sau một lúc im lặng kéo dài:

- Bây giờ người con của cô ở đâu?

- Không còn nữa. Nó đã chết năm lên bốn tuổi. Đó là lỗi của cô. Không phải vì cô không thương nó nhưng vì cô đã sống trong thù hận. Buông thả và tuyệt vọng. Nếu tình yêu với ba con không quá lớn có lẽ cô đã có thể sống một cách an phận, đã có thể tạo một mái ấm. Nhưng cô bướng bỉnh, kiêu hãnh và không chịu khắc phục số mệnh. Cô phá phách và tự đập đời mình ra thành trăm mảnh. Lỗi sống ấy dẫn tới hình ảnh của một "nữ quái" ngày hôm nay.

Đột nhiên nữ quái ngồi dậy, bỏ đi.

Vân cũng đứng lên bước theo bà, nhưng cô chỉ dừng lại bên khung cửa nhỏ. Bóng người đàn bà bước nhẹ tênh dưới ánh trăng như một hồn ma vất vưởng trong đêm. Bầy đom đóm lúc này bay theo bà, chớp tắt liên tục như một đám sương lân tinh trôi trong cơn gió thoảng.

Vân chợt nổi da gà. Cô quay vào giường nằm, thao thức.

Trăng đã chệch phía tây, bóng những cây cao su nghiêng xuống mặt đất loang lổ sáng, phủ đầy lá khô. Vân nằm đợi. mắt ráo hoảnh, lòng ngổn ngang những buồn bã, xót xa, lo sợ... Đến một lúc, lòng cô bồn chồn. Có thể đã hơn một giờ trôi qua mà người đàn bà lạ lùng ấy vẫn không trở vào. Vân lại đến bên khung cửa nhỏ nhìn ra ngoài đêm. Lòng cô se thắt và sự thương cảm đã thắng sự lo sợ. Vân đặt những bước chân rụt rè lên lối mòn

hiu quạnh. Cô đi lần theo hướng người đàn bà đi lúc nãy. Gió núi kéo về xào xạc trong lá, vi vút lúc xa lúc gần như lời vọng quá khứ xa xăm nào.

Vân nhìn thấy phía trước có một khoảng rừng thưa ngập ánh trăng. Một cái bóng đen đang ngồi trên mỏm đá. Cô đánh liều gọi:

- Cô!

Nhưng cái bóng ấy vẫn bất động. Vân nhẹ bước tới gần và nghe tiếng thốn thức. Cô chạy đến, quỳ trước mặt người đàn bà đau khổ. Cô vòng tay ôm bà, áp đầu bà vào ngực mình. Bà cũng ôm cô gái bé nhỏ và khóc nước nỡ.

Duy nhận được cú điện thoại trong lúc đang bù đầu với những hồ sơ về vụ bắt cóc và những bản đồ địa hình Nhà Bè chẳng chịt những kênh rạch, rừng dừa nước và ruộng lúa. Anh nhận ra ngay giọng nữ quái:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ và quyết định trả tự do cho cô Vân. Chiều nay, khoảng từ 17 đến 18 giờ ông có mặt trước cổng hội chợ Quang Trung để đón Vân.

Không để Duy kịp nói, nữ quái cúp máy.

Duy đến ngay phòng trung tá Khiêm, trình bày nội dung cú điện thoại và nói:

- Tôi cho rằng nữ quái thực tâm muốn trả Vân về. Bởi vì tên râu rìa Trần Tuấn đã trốn thoát và vì giữ Vân không có lợi gì cho bà ta cả.

Trung tá Khiêm hỏi:

- Anh có nghĩ rằng bà ta dùng Vân làm con tin để tống tiền ông Đặng Trí không?

- Trước đây thì tôi có dự kiến khả năng ấy. Nhưng bây giờ thì không. Bởi vì nếu bà ta có ý đồ ấy thì nội dung cú điện thoại lúc nãy đã khác.

Trung tá Khiêm nói:

- Nhưng bà ta hoàn toàn có thể đón xe cho Vân về Sài Gòn, việc gì phải gọi mình lên đón?

- Có lẽ nữ quái muốn làm ra vẻ quan trọng, và muốn tạo sự giật gân. Đó là bản tính của bà ta.

Trung tá Khiêm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được, anh chuẩn bị lên đường đi. Lấy xe jeep và đem theo ba trinh sát để phòng bất trắc.

o

Mới hơn bốn giờ chiều nhưng rừng cao su đã tối sầm lại. Nữ quái nhìn lên cao, qua những khe hở của vòm cây bà thấy một bầu trời xám xịt. Gió nổi lên rì rào khắp nơi báo hiệu một cơn mưa lớn. Nhưng khi mọi người bước lên chiếc Peugeot 404 cũ kỹ theo con đường đất đỏ chạy ra thì mưa chỉ lất phất bay. Gió nổi lớn lên và lá cao su khô rụng đầy mặt đất. Xe chạy với tốc độ vừa phải, âm thầm như một con thú cô độc giữa rừng cao su mênh mê. Trên chiếc xe có bốn người. Tên râu rìa cầm lái, ngồi cạnh hắn là tên cận vệ trẻ giấu khẩu AK bấp bệ dưới ghế ngồi. Ở băng sau là Vân và nữ quái. Vẫn chiếc áo bà ba màu xanh kệt và chiếc quần xoa quen thuộc, chiều nay nữ quái có vẻ u buồn, trầm lặng. Vân thì ngồi im, ngoan ngoãn như cô gái nhỏ mơ mộng, lơ đãng nhìn rừng cây hai bên.

Mưa vẫn bay lất phất, không khí se lạnh, lá cao su khô bị gió tung lên trời như những cánh dơi trời bay tán loạn. Trời vẫn xám xịt và rừng cao su mỗi lúc mỗi tối đen. Gã râu rìa bật đèn pha và cho xe chạy nhanh hơn. Mưa vẫn lất phất.

Xe ra tới quốc lộ lúc 17 giờ 3 phút. Đường vắng tanh. Cơn mưa nhỏ vừa đủ thấm ướt mặt đường nhựa và đan những sợi tơ mảnh khảnh trong quầng sáng của hai ngọn đèn pha.

Xe đi qua một vùng rẫy và vườn trái cây rậm rạp. Trong những khu vườn ấy thỉnh thoảng hắt ra một đốm sáng hiu hắt của bếp lửa gia đình.

Đột nhiên trước đầu xe xuất hiện một cái bóng đen to lớn. Gã râu rìa vừa đạp thắng cho xe giảm tốc độ thì hai phát súng đã vang lên. Hai vỏ trước của chiếc xe peugeot 404 nổ tung. chiếc xe chao mạnh và từ từ dừng lại.

Tên cận vệ chụp lấy khẩu Ak trong khi nữ quái vẫn bình tĩnh ôm cô gái trẻ đang sợ hãi nép vào ngực bà.

- Tên Sứ Giả Của Thiên Nhiên. Gã râu rìa gầm lên. Cái thằng bịt mặt khốn kiếp nó muốn làm gì đây.

Tên cận vệ rĩa một loạt đạn về phía tên khủng bố bịt mặt. Đạn cày lên mặt đường. Tên bịt mặt không bắn trả. Hắn biến dạng sau các lùm cây hai bên đường.

- Xuống xe, tiêu diệt nó đi! Nữ quái ra lệnh.

Nhưng tên cận vệ trẻ vừa mở cửa xe bước ra thì một viên đạn không biết từ đâu đã ghim vào đùi hẳn. Gắn gượng không nổi, ngã xuống đường, khẩu súng văng ra xa.

Nữ quái bảo Vân nằm rạp xuống sàn xe rồi mở cửa phóng ra ngoài cùng với tên râu rìa. Cả hai người đều nằm rạp xuống dưới lườn xe. Hôm nay nữ quái sử dụng khẩu P 38 còn gã râu rìa vì không có súng nên hướng mắt về khẩu Ak mà tên cận vệ trẻ đã làm văng ra lúc nãy.

Gã râu rìa trườn tới phía khẩu súng như một con thằn lằn. Mặt đường ẩm ướt. Mưa đã dứt nhưng trời vẫn mù mịt những cơn gió se lạnh vẫn thổi tới làm cho hẳn rùng mình. Trong ánh sáng lờ mờ gã nhìn thấy khẩu súng chỉ còn cách một tầm tay. Gã lao tới, chụp lấy, vừa lúc tên bật mặt di chuyển từ lùm cây này sang lùm cây khác. Gã râu rìa bắn một phát, tên bật mặt lăn mấy vòng. Gã râu rìa vụt đứng dậy, chạy lại chỗ xe đậu, nhưng gã bước được mấy bước đã kêu lên một tiếng. Viên đạn của tên bật mặt bắn trúng bàn tay cầm súng của gã, khẩu súng lại văng xuống đường, nòng súng cong queo.

Mặt trăng vừa nhô lên khỏi lùm cây. Mặt đường sáng hơn, lúc ấy nữ quái mới nhận ra chiếc Honda của tên khùng bố bật mặt đang đậu bên mé lộ. Nữ quái hiểu rằng mình đang đối diện với một địch thủ lợi hại. Hỏa lực của khẩu P38 của bà thua xa khẩu Ak bá xếp trên tay hẳn. Và lại bà còn trách nhiệm về sinh mạng của Vân. Bằng mọi giá bà phải bảo vệ cho được cô gái bé bỏng, không thể để cô ta lọt vào tay tên khùng bố bật mặt.

Từ dưới lườn xe, nữ quái bò ra, gọi nhỏ:

- Vân ơi. Lăn xuống đây.
- Cháu sợ lắm. Giọng Vân run Rẩy.
- Đừng sợ. Cô sẽ đưa cháu rời khỏi nơi đây ngay bây giờ.

Vân trườn ra cửa xe và lăn xuống đường, nằm cạnh nữ quái. Bà ta nói:

- Chuẩn bị nhé, ta sẽ đến cướp chiếc Honda của tên bật mặt và rời khỏi nơi này gấp.

Nói xong, nữ quái bắn một viên đạn vào kính xe của mình. Tiếng kính vỡ loảng xoảng làm tên bật mặt giật mình không biết chuyện gì vừa xảy ra trong xe. Ngay tức khắc nữ quái kéo Vân chạy bay tới chỗ chiếc xe Honda

250 phân khối màu xám đang đậu. Nhưng khi bà vừa phóng lên xe thì một tiếng súng vang lên. Khẩu P 38 trên tay bà lại bị bắn văng xuống đất. Tên khùng bố bịt mặt từ trong lùm cây đi ra, chậm chạp bước tới trước mặt nữ quái, hòng súng hướng thẳng vào ngực bà, sẵn sàng nhả đạn.

Vân khiếp đảm, nép sau lưng nữ quái nhưng bà thì vẫn ngồi im trên chiếc xe của tên khùng bố, hoàn toàn bình tĩnh.

- Bắn đi, nữ quái nói, nhưng hãy tha cho cô gái này vì cô ta vô tội.

Bỗng nhiên tên bịt mặt hạ mũi súng xuống. Chỉ chờ có thế, con dao găm trong tay nữ quái bay vút ra, cắm phập vào vai trái của tên bịt mặt. Đó là một đòn rất bất ngờ đối với hắn và cũng bất ngờ đối với nữ quái vì xưa nay có bao giờ bà ngắm thẳng trái tim mà con dao lại trượt trên vai trái đâu. Tên bịt mặt gượng đứng dậy, tay trái ôm lấy ngực và tay phải thì giương súng lên.

- Mà tốt số đấy, nữ quái cười khẩy. Hãy giết ta đi. Sợ hả?

Tên bịt mặt bước tới một bước như để nhìn rõ khuôn mặt của người đàn bà xinh đẹp đang thách thức mình. Đột nhiên hắn ném khẩu súng xuống đường.

Hắn ra lệnh:

- Giao cô gái cho tôi. Giọng hắn như nghẹt mũi.

- Không.

Nữ quái lùi một bước, án ngữ trước mặt Vân, thủ thế. Nhưng tên bịt mặt vẫn lừng lững bước tới. Đột nhiên hắn vươn cánh tay phải ra, chụp lấy Vân. Nữ quái trả đòn bằng một cú đá vào vết thương ở vai trái hắn nhưng tên bịt mặt né kịp. Và bằng một cái xoay người tên bịt mặt đạp thẳng vào bụng nữ quái làm bà ta ngã xuống đường. Hắn bế Vân đặt trên yên xe rồi đề máy nổ.

Nữ quái chụp khẩu súng trên mặt đường, đứng bật dậy. Bà chạy đuổi theo chiếc xe đang chồm tới.

- Đứng lại, không tôi bắn!

Nhưng chiếc xe vẫn vọt đi. Và bà không bắn.

Hắn là ai vậy? Tại sao hắn lại không giết ta? Nữ quái tức điên lên vì những câu hỏi đó.

Rất may lúc ấy có một chiếc xe gắn máy từ hướng Bình Dương chạy xuống. Nữ quái chặn xe lại.

- Xuống xe!

Người lái xe DD đỏ sợ quá vội trao xe cho nữ quái. Bà ta đeo súng lên vai rồi phóng theo.

Mười bảy giờ duy đã có mặt Ở điểm hẹn và anh chờ ở đó đến mười chín giờ vẫn không thấy Vân đâu cả. Biết là có sự chẳng lành, Duy cùng ba trinh sát lên xe chạy về hướng rừng cao su. Đi chừng mười phút, bỗng nhiên Duy nhận ra trong ánh đèn pha của chiếc xe mình một vật gì màu trắng nằm ngay giữa lộ. Tài xế cho xe đi chậm lại. Mọi người nhận ra chiếc Peugeot 404. Duy bảo tài xế cứ để đèn sáng rồi cùng đồng đội thận trọng bước tới gần chiếc xe du lịch. Thấy hai bánh trước nổ tung và kính chắn gió bể nát, một trinh sát nói:

- Lại tên Sứ Giả Của Thiên Nhiên.

Duy vội đèn bấm vào trong xe thấy trống không, anh liền rảo quanh. Dưới ánh trăng mờ, Duy nhìn thấy một người nằm cong queo. Đó là tên tài xế trẻ của nữ quái, hẳn đang ôm cái đùi dẫm máu, rên rỉ.

Duy ngồi xuống bên hãn, hỏi:

- Ai bắn?

- Tên bịt mặt.

- Cô Vân đâu?

- Tên bịt mặt bắt cóc đem đi rồi.

- Nữ quái đâu?

- Bà chủ đang rượt theo tên bịt mặt, chạy về hướng Sài Gòn.

Duy không thể nán lại thêm, anh cắt hai trinh sát ở lại để đưa bệnh nhân đi bệnh viện Bình Dương, rồi đích thân anh lái xe, cùng một trinh sát lên đường đuổi theo nữ quái và tên khùng bố bịt mặt.

Vết thương trên vai càng lúc càng đau nhức dữ dội. Cánh tay trái tê dại đi đến nỗi tên khùng bố bịt mắt phải buông tay lái ra và lái xe một tay. Chính vì thế mà hắn không dám chạy nhanh. Hơn nữa vì con dao găm lút ngập cán không ngớt rung chuyển theo đà của xe chạy làm hắn đau đớn vô cùng. Tuy nhiên hắn không thể dừng lại được vì nữ quái đuổi theo rất gấp. Vân lạnh run nên dù rất sợ cô cũng phải bám chặt lấy thắt lưng của tên bịt mắt. Một lúc, cô ngoái lại nhìn vẫn thấy ánh đèn xe thấp thoáng phía sau và khoảng cách giữa hai xe dường như càng lúc càng thu ngắn lại.

Đột nhiên chiếc xe lạng đi, suýt đâm xuống ruộng, nhưng tên bịt mắt gượng lại được. Hắn nói:

- Giữ thật chặt nhé, không thì rớt xuống đường đấy.

Nói xong hắn rung mình một cái. Vân thấy thân thể hắn lạnh toát và hình như hắn đang run lập cập. Tuy vậy chiếc xe vẫn phóng tới với tốc độ trên năm mươi cây số giờ. Lúc này cánh tay phải còn lại của tên bịt mắt cũng rung lên bần bật khiến xe chao qua chao lại một cách nguy hiểm, buộc lòng hắn phải giảm tốc độ xuống còn ba mươi cây số giờ. Ngay lúc ấy hắn nhìn thấy một đóm lửa trong căn chòi bỏ hoang giữa một rẫy bắp khô héo. Tên bịt mắt liền quẹo xe vô theo lối mòn, tiến về phía căn chòi.

Đó là một cái chòi hoang. Bếp lửa của ai đó nhóm lên khi chiều bây giờ đã sắp tàn. Tên bịt mắt một tay ôm ngực, một tay nắm chặt cổ tay Vân bước vào trong chòi, đến gần bếp lửa. Hai người ngồi xuống. Thấy hắn ta lạnh run, Vân bèn khều than hồng ra và ném thêm vào đó những que củi nhỏ. Ngọn lửa bùng lên như một bụi hoa thiên đường vừa mới mọc. Lúc bấy giờ Vân mới nhìn thấy máu loang ướm cả ngực áo của tên bịt mắt.

- Ông đau lắm hả?

Nhưng tên bịt mặt không trả lời. Hắn hơ hai bàn tay trên ngọn lửa, hai bàn tay to, đầy đặn nhưng không sần sùi. Hắn đã bớt run và dường như đã lấy lại phần nào sức lực. Hắn đăm đăm nhìn Vân. Cô gái đón nhận cái nhìn ấy để hiểu xem cái đôi mắt đang ẩn giấu phía sau lớp vải bịt mặt kia đang muốn gì.

Rồi cô hỏi:

- Tại sao ông lại bắt tôi?

Tên bịt mặt không trả lời, chỉ nói:

- Đừng sợ.

- Nhưng tại sao ông phải bịt mặt?

Hắn làm thinh, nghiêng mặt nhìn cái chuôi dao chìa ra ngay dưới xương vai trái.

Ngay lúc ấy có tiếng động cơ gầm rú và một chiếc DD đỏ thẫm gấp trước cửa lều. Nữ quái xuống xe, tiến đến ngay bếp lửa. Cả Vân lẫn tên bịt mặt đều không nhúc nhích. Nữ quái đến ngồi cạnh Vân, cũng im lặng như hai người. Bà ta ném thêm mấy que củi vào bếp lửa. Mặt của bà dần dần lấy lại sắc hồng nhưng vẫn trầm lặng. Bà nhìn thẳng vào hai cái lỗ mắt của tên bịt mặt, hỏi:

- Tôi đuổi theo ông không phải để bắt lại cô gái này đâu, nhưng vì tôi muốn biết ông là ai. Hãy nói đi, ông là ai?

Tên bịt mặt cúi đầu, có vẻ suy nghĩ rồi chậm chạp thò tay vào túi áo móc ra một cuộn băng cá nhân. Hắn thả cuộn băng cho nữ quái rồi nói:

- cầm lấy đi.

Nữ quái đón lấy cuộn băng, ngạc nhiên nhìn tên bịt mặt. Hắn đưa bàn tay phải ra dưới ánh lửa rồi nắm chặt cái chuôi dao đang cắm phập trên vai. Hắn giựt mạnh một cái, người hắn rung chuyển, con dao găm rút trong bếp lửa. Vết thương mở hoác ra như một cái miệng lớn. Máu từ đó trào ra đỏ bầm, đặc sệt. Vân ôm lấy mặt còn nữ quái thì chạy đến bên hắn, giúp hắn cởi các nút áo. Một mảng vai dẫm máu phô ra dưới ánh lửa. Nữ quái băng vết thương cho hắn một cách thận trọng. Bỗng nhiên bà nhìn thấy một nốt ruồi son ở ngay đầu vai người đàn ông. Nó làm bà sửng sờ và những ngón tay bà run lên. Bất ngờ, bà giựt tấm khăn che mặt.

Đó là Đặng Trí, người chồng của bà hai mươi bốn năm về trước. Vân kêu lên:

- Trời ơi, ba!

Còn nữ quái thì ôm mặt khóc.

Chiếc xe jeep cũng vừa đậu lại trước túp lều. Duy móc hai chiếc còng số 8 bước vô. Anh sững sốt trước cảnh tượng đang bày ra trước mặt mình. Không ai nói với nhau một lời nào cả. Cuối cùng Duy ngồi xuống cạnh bếp lửa.

- Tại sao bác lại hành động như vậy?

Ông Trí nói mà mắt không rời ngọn lửa:

- Hãy về nhà đã, rồi bác sẽ nói cho cháu hiểu.

o

Chiếc jeep của Duy quẹo vô sân nhà Vân và đậu lại ngay trước thềm. Ông Trí cảm thấy choáng váng khi bước xuống xe nhưng cũng gắng gượng bước lên mấy bậc thềm.

Vân mở khóa cửa và mọi người bước vào nhà. Lúc ấy đã hơn mười giờ đêm. Ông Trí mời mọi người ngồi nơi phòng khách rồi bước lại cái tủ nhỏ, lấy ra một cuộn băng video. Ông bảo Vân đem lắp vào đầu máy rồi lại ngồi nơi chiếc ghế bành, cạnh nữ quái. Ông ngã đầu lên nệm ghế, mắt nhắm lại và nói bằng một giọng mệt mỏi:

- Mời mọi người hãy xem. Cuộn phim chỉ dài có mười lăm phút thôi.

Nữ quái quàng tay ra sau ghế, vuốt mái tóc lốm đốm bạc của người tình cũ. Trên màn ảnh nhỏ hiện ra cảnh khu vườn nhà ông Trí. Những đóa hoa rực rỡ, những cánh bướm và những quả mận đong đưa trên cành. Sau đó là cảnh trung tâm Sài gòn với những đường phố rực nắng, những đám trẻ con ăn mặc đẹp đẽ đang nô đùa trong công viên. Lời thuyết minh vang lên trong máy:

- Chúng ta đang sống trong một môi trường thiên nhiên tươi đẹp đầy hoa trái và chim bướm, chúng ta hít thở bầu không khí trong lành và tắm trong ánh nắng mai rực rỡ. Nhưng, những kẻ phá hoại môi sinh đã xuất hiện.

Trên màn ảnh hiện ra một chiếc xe tải phun khói đen dày đặc trên đường phố. Tiếng thuyết minh lại vang lên:

- Đây là xe tải mang số 50A-0009, thủ phạm đã đưa vợ tôi đến cái chết ngày 17 tháng 5 năm 1991. Xe này đã bị tôi bắn bể lốp đêm 17 tháng 9 năm 1991.

Những hình ảnh khác hiện ra lần lượt theo lời thuyết minh:

- Còn đây là chiếc xe nhà binh mang biển số NK 444 bị tôi bắn đêm 20 tháng 10 năm 1991. Tiếp theo là chiếc xích lô máy mang biển số 0785 bị bắn đêm 22 tháng 11 năm 1991. Và vì ông ta quá nghèo nên tôi đã cho ông ta một số tiền để đổi nghề làm ăn. Còn đây là chiếc xe tải mang số...

Những chiếc xe phun khói nối tiếp nhau hiện lên màn ảnh nhỏ: xe tải, xe nhà binh, xích lô máy, ba gác máy, xe khách. Khói cuồn cuộn khắp nơi, che lấp cả phố xá, che lấp cả con người, che lấp hoa lá cỏ cây và cả đàn trẻ thơ đang nô đùa trong công viên.

Một già một trẻ. Họ đang tìm cách phá án mà như đang đổ dành, an ủi, khích lệ nhau. Tập hồ sơ mỏng đặt trước mặt Duy không ai mở ra coi. Không có gì phải nghiên cứu nữa. Phá một vụ án mà như gỡ rối một tâm sự.

Trung tá Khiêm nói:

- Hỏi cung ông già vợ tương lai thì kệt quá phải không? Ông ta phạm tội phá rối trật tự công cộng ở mức độ nghiêm trọng. Nhưng động cơ phạm tội thì lại rất tốt. Đó là cái khó cho cậu. Cậu có thấy rằng ông ta là một người hơi bất bình thường không?

- Trước đây bác ấy là một diễn viên điện ảnh.

- Ông ta chuyên đóng những vai gì? Những loại phim gì?

- Hình như...

- Cậu chưa có trong hồ sơ phải không?

Trung tá Khiêm xoay người mở một ngăn kéo. Những tờ giấy vàng ố, xa lạ với chàng trai trẻ.

- Cái này hồi trước mỗi khi chiếu phim các rạp thường tặng không cho khán giả. Người ta thường gọi nó là tờ *programme*.

Duy đọc thấy những cái tên phim in đậm giữa những hình ảnh đấm đá, bắn súng kiểu như phim xã hội đen bây giờ: VẾT THÙ TRÊN LƯNG NGỰA HOANG, NỬA KIẾP GIANG HỒ, LUẬT HÈ PHỐ...

Và một nam diễn viên đẹp trai, hàng ria rậm, cái nhìn kiêu bạc.

- Cậu nhìn thấy gì đằng sau những tờ *programme* này?

Đầu óc Duy thường ngày không quá chậm đến độ không hiểu gì cả, nhưng nó đang quẩn vì khó xử. Bây giờ thì con gà đã khạc được cọng dây thun ra khỏi cổ họng. Anh nói:

- Méo mó nghề nghiệp. Người ấy muốn giải quyết việc đời như trong những cuốn phim giang hồ. Theo luật hè phố. Một yếu tố có thể làm giảm nhẹ tội trạng.

- Đúng vậy. Chúng ta tìm mọi cách để làm giảm nhẹ tội trạng không phải vì bị can là người thân của cậu nhưng mà vì tấm lòng của ông đối với môi trường sinh thái, Một tấm lòng như thế không thể bị phủ nhận.

Duy vẫn rụt rè:

- Nhưng thưa anh, em không thể...

- Tất nhiên. Tôi chỉ giúp cậu nhìn ra vấn đề thôi. Còn vụ này tôi sẽ trực tiếp giải quyết. Còn cậu, cậu thụ lý vụ này dễ dàng và thú vị hơn nhiều.

Trung tá Khiêm mở ngăn kéo, thấy ra trước mặt Duy một tập hồ sơ bìa đen với dòng chữ trắng in đậm nét: NỮ QUÁI.

ĐÀO HIẾU

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>